

§ 4.

Ved Anmeldelsen til mellemkommunal Refusion af de i § 1, Stk. 4, omhandlede Beløb, jfr. Lov af 20. Maj 1933 om offentlig Forsorg §§ 76—78, jfr. § 79, skal Kommunerne efter Socialministeriets nærmere Bestemmelser vedlægge som Bilag fornøden Dokumentation for, at de i nærværende Lov fastsatte Betingelser for Refusion foreligger opfyldt.

§ 5.

Denne Lov, der ikke gælder for Færøerne, træder i Kraft den 1. December 1934.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

I en stor Del af Landets Kommuner har Kommunalbestyrelserne i de senere Aar i betydeligt Omfang skaffet de arbejdsløse, der har været henvist til at søge Hjælp hos Kommunen, Beskæftigelse ved kommunale Arbejder, der fortrinsvis er blevet iværksat med Arbejdsløshedens Afhjælpning for Øje. De Ekstraudgifter, som Kommunen paatog sig ved i Stedet for at yde Understøttelse at give de arbejdsløse Beskæftigelse, androg før Socialreformens Ikrafttræden, for saa vidt det drejede sig om Personer, der havde Forsørgelsesret i Kommunen, Forskellen mellem Understøttelsen, der med sit fulde Beløb blev baaret af paagældende Kommune, og Arbejdslønnen. Da Arbejdslønnen, navnlig paa Landet, har været forholdsvis lav, har Forskellen mellem Lønnen og Understøttelsen ikke været større, end at Kommunerne uden væsentlig Forøgelse af deres økonomiske Byrder har kunnet skaffe de arbejdsløse Beskæftigelse og derved opnaa baade at afværge den med Arbejdsløsheden følgende Demoralisation og faa visse kommunale Arbejder udført.

I de Tilfælde, hvor en i Kommunen bosat arbejdsløs Person har haft Forsørgelsesret i en anden Kommune, og hvor som Følge deraf efter den før Socialreformen gældende Lovgivning $\frac{3}{4}$ af Udgifterne blev refunderet af Forsørgelseskommunen, har Kommunerne Ekstraudgift ved at skaffe paagældende Arbejde været betydelig større end i det ovenfor anførte Tilfælde. Ekstraudgiften har i saa Fald været Forskellen mellem $\frac{1}{4}$ af Udgifterne ved hans Underhold og Arbejdslønnen, og Kommu-

nerne har derfor ikke uden en mere betydelig Forøgelse af de økonomiske Byrder kunnet skaffe denne Kategori af arbejdsløse Beskæftigelse. Til Gengæld har Kommunerne haft Adgang til, naar Betingelserne herfor iøvrigt var til Stede, at hjemsende paagældende til Forsørgelseskommunen.

Ved Socialreformen er der nu indført den Ordning, at Opholdskommunen — bortset fra de Tilfælde, hvor der ydes Refusion fra en retlig Opholdskommune, — skal bære $\frac{1}{3}$ af Udgifterne til Kommunehjælp eller Fattighjælp til de trængende i Kommunen, medens de øvrige $\frac{2}{3}$ fordeles efter Reglerne om mellemkommunal Refusion paa samtlige Kommuner. De Ekstraudgifter, der efter Socialreformens Ikrafttræden for en Kommune vil være forbundet med at skaffe de arbejdsløse, der har opbrugt deres forsikringsmæssige Hjælp, Arbejde ved kommunale Arbejder, bliver derfor større end den Udgift, der før Socialreformen var forbundet med at skaffe Arbejde til de Personer, der havde Forsørgelsesret i Opholdskommunen. Ekstraudgifterne for Kommunerne bliver nu (bortset fra Materialeudgifter etc.) Forskellen mellem $\frac{1}{3}$ af Understøttelsen og Arbejdslønnen.

Ved Overvejelserne i Ministeriet i sin Tid angaaende Socialreformens Refusionsordning var man inde paa Spørgsmaalet om, hvorvidt Kommunerne Udgifter til Arbejder af denne Art burde medinddrages under Refusionsordningen under en eller anden Form. Da Principperne i Reformen og derunder ogsaa i Refusionsordningen i det hele tog Sigte paa normale Forhold, i hvilke